

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

L
.
G
.
D

 JULEN 1950

*Kom, plant, oh jul, dit fagre træ,
læg blomstersæd bag marker øde,
giv vilden ræv et skjul til læ
og liden fugl et frø til føde!
Giv hjertet vår, gør mørket lyst,
kom, hvor en længsel sidder tyst og venter.*

L. B u d d e.

Medens jeg sidder og skriver dette til dig, er der endnu mere end 14 dage til jul, og dog har vi allerede længe ikke kunnet lade være med i tankerne at nynne: »Der er noget i luften, som gør mig så glad!«

Mon ikke det begyndte den dag, vi modtog fire mægtige pakker med julekñas fra Californien foruden et brev med mange penge til at købe julegaver for? Eller var det den dag, da vi var oppe på rævebakken i skoven for at hente gran til julekronen?

Allerstærkest kom det frem den aften, da si sad samlet inde på den store dagligstue, medens den lille 8-årige Jørgen fra Randers, der var kommet hertil dagen før, tændte det første lys på julekronen, da brød det frem fra alle struber:

»Der er noget i luften, som gør mig så glad,
som frisker mit hjerte i ungdommens bad.
Der er noget herinde, et strålende minde
med kærter og sang, om julen derhjemme, derhjemme
hos moder en gang.«

Ikke mindre end 13 gamle drenge var kommet hertil den aften, skønt det var hverdag, og deraf kom en helt fra Aarhus med sin hustru og sine to små drenge. Og så var der de mange hilsener fra nær og fjern, fra tidligere drenge eller medarbejdere her, der også ville være med i kredsen; fra Grønland kom der hilsen og helt ovre fra Amerikas vestkyst.

Og så har vi nu allerede i december måned fået rigtigt julevejr: et tykt lag sne, så drengenes kælker er i brug, og om natterne klart frostvejr med en tindrende stjernehimmel.

Der er blevet arbejdet ivrigt på stuerne og i sløjdsalen for at få julegaverne færdige, og drengene glæder sig til at kunne sende smukke ting i ben eller træ hjem som julegaver for mor, far eller andre pårørende. De mindre drenge har broderet puder eller tasker, og fra støberiet på skoleloftet er udgået mange æsker smukt malede indianere eller tinsoldater. — Ja, der ligger så meget i luften i julemåneden, ikke alene duften af gran og af brune kager, håbet om måske at komme hjem på julebesøg, spændingen vedrørende, hvad man mon får i julegave; men lysene på julekronen, hvorom vi samles hver aften, er dog ligesom centrum for det alt sammen. De minder os om, at julenat »tændte sig lyset i mørkets skød«, det lys, der som intet andet blev *verdens lys*.

Så ligger nu den dejlige juleaften for os, den aften, vi hele året glæder os til, og som vi nu har forberedt os til så længe, og snart skal vi atter høre det gamle juleevangelium. Måtte vi da hver især få velsignelse til at lukke os op for julens vidunderlige budskab!

»Så åbner vi højt vore døre
og bøjer os hver især,
og glæden bliver des større,
jo mindre vi alle er.
Kun der, hvor barnlighedsluen
sig spejler i alles blik,
kun der er en sangbund i stuen
for englens julemusik.«

En rigtig velsignet og glædelig jul for dig og alle dine kære.

Julen 1949.

1950.

På billedet ovenfor ser du nogle af drengene, der sidste jul sidder om det runde bord i dagligstuen og beundrer gaverne, de fik fra deres »plejemødre« i Amerika. Det var »klassegaver«, fælles for en hel klasse drenge; første klasse fik et elektrisk jernbanetog med en mængde vogne,

anden og tredje klasse fik dampmaskiner og store ingeniørsæt; det er ting, som drengene har haft fornøjelse af hele året, og som de kan have glæde af langt ud i fremtiden. Hvad gaverne bliver i år, tør jeg endnu ikke røbe; men offerviljen og gavmildheden hos vore american mothers er ikke blevet mindre med tiden. For en tid siden modtog jeg et udklip fra en dansk avis, der udkommer i Californien, og heri gives et referat af, hvorledes damerne derovre arbejder for at glæde vore drenge:

»Nylig modtog jeg indbydelse fra fru Ingeborg Hansen i Richmond til at overvære et møde i hendes hjem. Det var interessant at møde 12 damer i fru Ingeborg Hansens smukke hjem. Familien Hansen har i flere år sendt gaver, bestående af frugt, bolcher o. s. v. til et drengehjem i Danmark; men efterhånden fik hun sine naboer interesseret i velgørenhedsarbejdet, og nu har de en klub og arbejder hånd i hånd.« ..... »Præsident er fru Marie Cox, vicepræsident fru Ellen Hall, kasserer fru Viola Schrøder, komité fru Irene Booker og fru Lulu May Merritt, sekretær fru Ingeborg Hansen. Det var en meget venlig gruppe damer, og man kunne straks mærke, at det netop ville være sådan en lille kreds, der ville påtage sig at glæde en gruppe drenge i et hjem. Navnet på klubben er »mothers of Taulov Klub«, den blev stiftet sidste marts, og formålet er at samle penge til at sende disse gaver. Hjemmet er på Landerupgård nær Kolding og Taulov, og man har forbindelse med hjemmets bestyrer. Klubbens medlemmer holder møde en gang om måneden i de forskellige hjem. Der betales et mindre månedligt kontingent, og der bortloddes genstande, de har fået foræret, ligesom de også til tider har auktion. For nylig serverede de en kalkunmiddag i fru Hansens hjem med alt dertil hørende. Damerne lavede maden, og deres gemaler, familie, venner og bekendte spiste og betalte for denne, og der tjentes ikke mindre end 40 dollars.«

Vi vil gerne her i juleheftet rette en hjertelig tak til Pers og Lejfs tante, fru Ingeborg Hansen og de 15 andre rare damer i Richmond i Californien, der stadig tænker så kærligt på vore drenge. Man kan ikke undgå at blive dybt rørt, når man modtager sådanne gaver, idet man jo er klar over, hvor megen kærlighed der ligger bagved.

De af jer, der var her på Landerupgaard for 35 à 40 år siden, vil huske vor daværende gartner Palle Fløe, som rejste til Amerika i 1917. Jeg har ikke set ham siden; men vi har altid været nære venner, og vi har i alle disse år korresponderet med hinanden. Palle Fløe har været med i begge verdenskrige og har i de senere år gjort tjeneste som officer om bord i den amerikanske krigsflåde, og i årene efter den sidste krig har han mest været i østen, f. eks. på Filippinerne og i Japan og har bl. a. nu været med ved Korea. Heller ikke han har glemt Landerupgaards drenge, og han har for resten altid betragtet sig selv som en af dem. Sidste jul sendte han et pengebeløb, hvorfor der blev indkøbt tre cykler til drengene, og disse cykler, som mange drenge i årets løb har haft glæde af, bærer nu hans navn. Og atter i år vil han glæde drengene og har sendt en dejlig stor check til julegaver. Tak, Palle!

Så er der enkelte af vore drenge, der i årets løb har fået »tanter« eller »onkler«, som de slet ikke tidligere har kendt noget til; det er mennesker, som gerne vil være noget for en dreng, skrive til ham, måske en gang imellem sende ham en pakke, og at de pågældende drenge er meget glade og taknemmelige herfor, behøver jeg vist ikke at sige; men vi voksne, der arbejder iblandt drengene, vil også gerne her udtrykke vor taknemmelighed derfor.

Palle Fløe med sin unge filippinske ven
Ruperto Gumaro.

Blandt de mange pakker, der ankommer hertil til jul, er der også altid en meget stor pakke med drengebøger, så mange, at der kan blive flere bøger til hver dreng. Den kommer fra en af vore gamle drenge, der selv i mange år har haft forretning som boghandler, og den er ganske særlig velkommen. I det hele taget bringer julen jo altid en del glædelige overraskelser, og vi siger her tak til alle, der har glædet vore drenge på den ene eller den anden måde enten i julen eller i løbet af det nu snart svundne år.

Det »runde« år 1950 har iøvrigt her været et roligt og godt arbejdsår; men dog har det, særlig i sin sidste del, været stærkt præget af lærermangel. Flere lærere har forladt arbejdet her for at gå ind i anden skolevirksomhed, og det har hidtil ikke været muligt at få de afgåede fuldtud erstattet med andre, hvad naturligvis hele arbejdet må lide en del under.

Vi har nu fået II. klasses skolestue lige så smukt monteret som III. klasses, med små borde og stole, og ude i forbundshaven nærmer den ny gartnerbolig sig sin fuldførelse. Derimod må vi stadig vente på ombygningen af den gamle østfløj. De planer for nybygningen, som var udarbejdede, og som vi var meget glade for, er atter blevet omarbejdet og stærkt nedskåret, og hvornår vi i det hele taget kan komme i gang med byggeriet, står ganske hen i det uvisse, og imedens falder den gamle bygning efterhånden ned.

I *Forbundshaven* har i denne sommer såvel æbletræer som frugtbuske bugnet af frugt. Plukningen af hindbær, solbær, ribs og stikkelsbær gav i sommer arbejde til mange små hænder; men et langt mere omfattende arbejde var det dog at få de mange æbler godt nedplukket. Vi begyndte at plukke æbler sidst i september og var færdige den 15. novbr.; men da var der også plukket ca. 30 tons. Bagefter kommer så det store arbejde med sortering og pakning af frugten, og derefter har problemet været at få al den frugt solgt, som vi ikke selv kan anvende, hvilket ikke har været helt let i år, selv om vi har enkelte kunder, vi er særlig glade for, f. eks. det nyoprettede skolehjem Kettrupgård i Vendsyssel, der har aftaget et stort kvantum, som blev taget med derop af en fiskebil fra Hirtshals, da denne kom tilbage fra Holland.

Til *Forbundshaven* er anskaffet mange ny mistbænkvinduer, og fra midt i sommer er disse blevet anvendt på den måde, at der af dem er sat et stort drivhus sammen, hvori vi har kunnet dyrke en mængde tomater.

Nede i parken har der i sommer været en ualmindelig stor bestand af gæs, ænder og vildænder; Ibse har rigtig haft held med rugningen i år; men derimod er svanerne stadig vore smertensbørn. Vi købte i fjor to unge svaner, og de var netop nu i efteråret nået at blive helt hvide, men så på een nat blev begge ædt enten af ræven eller af omstrefjende hunde, og stort bedre er det ikke gået med to ny, vi har anskaffet, idet den ene af disse allerede er gået samme vej.

Vaskeriet er i løbet af året blevet forsynet med ny maskiner: vaske-maskine, centrifuge og varmerulle, hvad der betyder en stor lettelse for de damer, der har det store arbejde med at sørge for vasken til hele drengeflokken. De gamle maskiner havde været i brug siden 1900, så de havde bestemt gjort deres skyldighed.

Både drenge og voksne gjorde alt, hvad de formåede, for at gøre 5. marts til en festdag også i år, og det lykkedes i fuldt mål. Om aftenen blev der opført et lille historisk skuespil, hvori bl. a. både biskop Absalon og kong Valdemar optrådte, drengene gik med stor alvor op i deres roller, og stykket gjorde fortjent lykke.

Som mange af jer ved, har vi efterhånden fået samlet en meget rig-

Biskop Absalon og kong Valdemar.

holdig teatergarderobe, der har til huse i »Komedierummet« på skoleloftet. Der er dragter for indianere og cowboys, pelsjægere og nybyggere, soldater og politibetjente, der er hovedtøj og fodtøj af mange forskellige slags, selskabsdragter for damer og herrer, dragter fra riddertiden, våben o. s. v. Alt dette, hvoraf en stor del er kommet som gaver fra Amerika, har drengene ved mange lejligheder stor glæde af. Det bruges ikke alene ved opførelse af komedier og sketches, men anvendes også ofte, når vi har store terrainlege enten i skovene her omkring eller i klitterne ude omkring sommerlejren. I år blev det for første gang anvendt ved *fastelavn*sfesten, og du kan tro, at det var et broget og morsomt syn at se alle de 75 flot kostumerede damer og herrer, da der blev slået katten af tøndens øvre i gymnastiksalen; jeg behøver vist ikke at tilføje, at humøret var højt, da det broget klædte selskab bagefter samledes til chokolade i spisesalen.

Naturligvis blev *kongens fødselsdag* den 11. marts fejret festligt med flagparade og musik fra morgenstunden, og senere på dagen blev der ved chokoladen talt for kongen og råbt hurra for ham, sunget og musiceret.

Og så holdt vi *befrielsesfest* den 4. maj om aftenen. Bordene var dækket festligt i den store dagligstue, der var pyntet med grønt og med flag, og da tiden nærmede sig for radioens mindeudsendelse, blev det elektriske lys slukket, og så tændtes der på bordene, i vinduerne, på skabene o. s. v. et utal af levende lys, som gjorde stuen, der var fyldt af fest-

klædte drenge, enestående smuk og festlig; det blev en aften, som sent vil glemmes!

For *vor FDF afdeling* har også dette år været rigt på begivenheder udover de sædvanlige patruljemøder o. l. Sidst i januar havde vi således besøg af kaptajn Røder fra »Dansk Skibsadoption«, også kaldet »Skipper Skræk«, og han fortalte ved et kredsmøde uhyre spændende for drengene. James Kristiansen (10 år) skrev i et brev til sine forældre følgende om kaptajnens besøg: »Vi har haft besøg af en kaptajn fra et skib. Han havde været kaptajn i 34 år og havde sejlet i 52 år, så han var sømand, kan I tro, og han fortalte om, hvordan det var gået i krigen, så det var spændende også. Jeg kunne godt have hørt på hans fortællinger en to, tre dage, sådan fortalte han, og så fik vi aftenkaffe. Men der er mere endnu, jeg er ikke færdig, for jeg fortalte ikke, hvor langt han havde sejlet, det havde han regnet ud i alle de år, han havde sejlet, og det var mange kilometer, kan I tro, han havde sejlet så langt som 9 gange til månen og tilbage igen.«

— — —

19. marts afholdt FDF Østjyllands distrikt *gymnastikstævne i Vejle*, og her deltog vort gymnastikhold sammen med 6 andre hold, og endvidere var vort orkester med. Orkestret havde forøvrigt aftenen i forvejen spillet ved en stor FDF fest i Give og var kommet meget sent hjem — kl. 0,30 —; men det var om at komme tidlig op næste morgen igen, da stævnet i Vejle begyndte fra morgenstunden. I løbet af formiddagen viste en del af holdene, hvad de duede til, uden at det dog skulle være nogen konkurrence, og efter at drengene havde været indkvarteret til middag hos kammeraterne i Vejle, tog man fat med de resterende hold. Vort hold, der var ledet af lærer C. C. Hansen, der iøvrigt var leder af hele stævnet, klarede sig fint.

Inden drengene skulle hjem igen, blev der lejlighed til at aflægge besøg om bord på et af marinens skibe, »Lindormen«, der lå i Vejle havn, og her blev drengene meget vel modtaget og fik under ledelse af skibets officerer alt at se fra for til agter.

Foruden ved de allerede nævnte lejligheder har *orkestret* spillet ved den årlige tur til afstemningsfesten i Anslet, hvor vi som sædvanlig var indkvarteret og overnattede hos de gæstfri sønderjyder, og det har spillet ved et nationalt møde i Smidstrup, ved hvilken lejlighed drengene ligesom ved turen til Give var indkvarteret til aftensmad hos stedets beboere. Og to gange i årets løb har de små spillemænd måttet tidlig op for at spille for gode venner her i nabolaget, der fejrede sølvbryllup, og desuden har de spillet på alle vore ture, og ved møder eller besøg her på hjemmet har de også måttet virke og har derved bidraget til at kaste glans over de forskellige foranstaltninger. Desværre har orkestret i sommer og i efteråret været ude for en slem åreladning, idet et stort antal af de ældste og dygtigste musikere er rejst ud i pladser; men nu hænger en flok nybegyndere ivrigt i for at nå så vidt, at de kan holde orkestrets standard, når vi skal til Anslet igen i det kommende år.

6. og 7. april havde vi *besøg af 40 drenge og førere fra Horsens II. kreds*. Efter et fornøjeligt samvær om aftenen med fremvisning af vore sommerlejrfilms overnattede kammeraterne fra Horsens på drengenes sovesale, medens vore egne drenge sov i deres telte. Næste dag havde vi to fodboldkampe med gæsterne, hvor vort kamphold vandt med 2—0 og vort juniorhold med 3—0; men iøvrigt kan vi ikke rose os af vore fodboldpræstationer i sommer, idet der har været temmelig rigelig med nederlag. Således havde vi den 20. maj *besøg af Klintebjerg børnehjem og Odense fritidshjem*, og ved den lejlighed spillede to kampe, med det resultat, at Klintebjergdrene i den første kamp besejrede vort kamphold med 3—1, medens fritidshjemmets drenge besejrede vort juniorhold med 2—0. Vi kan *måske* sige til vor undskyldning, at de fynske drenge havde en ualmindelig dygtig træner, en af Fyns bedste fodboldspillere. Men vore drenge blev altså skåret ned, de havde regnet med, at et *børnehjem* måtte de da sagtens kunne klø. Jo tak!!!

Iøvrigt var dette *besøg* ikke uden et vist dramatisk islæt, idet gæsterne kom dagen før, vi havde ventet dem, så de fik ikke den festlige modtagelse, som vi havde tiltænkt dem; men det var os og ikke dem, der havde misforstået aftalen. I Odense fritidshjems lille blad »Post« har to af deltagerne fortalt om turen; den første skriver:

»Det var en dejlig tur, vi havde, og jeg håber, at vi får flere af den slags. Da vi kom derned, var alt stille, og vi troede, at der ingen var; men efterhånden opdagede de, at vi var kommet. Og så fik de travlt med at komme ud, og vi blev vist rundt. Og så kom vi ned og fik eftermiddagskaffe. Derefter spillede vi en fodboldkamp, og så var vi nede i deres museum og så alle de ting, de havde fundet oppe ved deres sommerlejr oppe ved Vesterhavet. Så skulle vi have aftensmad, og derefter så vi et par film. Så fik vi aftenkaffe, og så skulle vi hjem.«

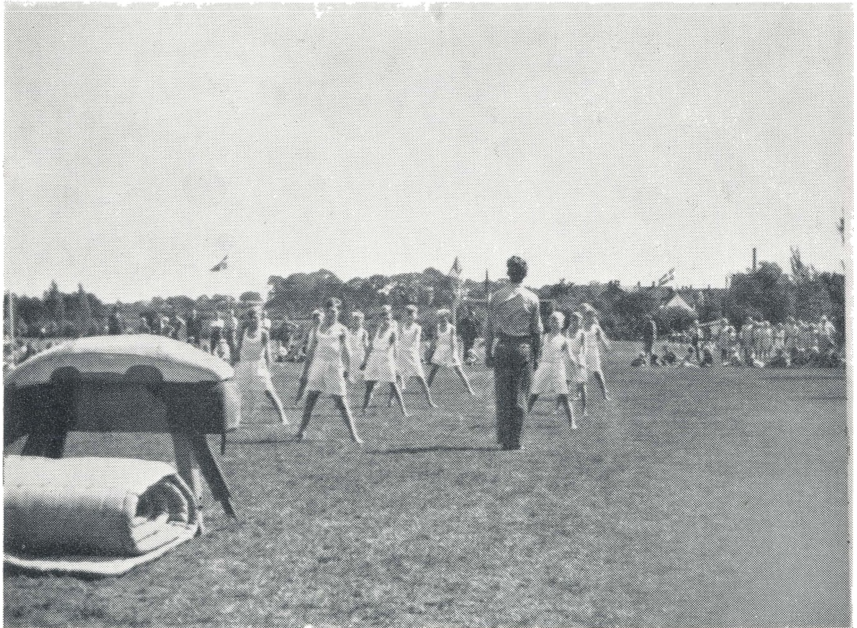
Den anden fortæller således:

»Vi kørte ind på en tom gårdsplads, ikke et menneske at se, vi står og klør os i nakken og tænker, hvordan det kan være. Imidlertid begyndte det at vågne på bygningen, en lærer viser os de forskellige steder omkring gården, bl. a. en plads, som kaldes kilden, engang havde Landrupgaard været en herregård, og der er mulighed for, at det har været kongesæde. Da vi havde set det meste, ringede en klokke, og vi kom ned i en stor sal, hvor vi fik kaffe. Det viste sig, at vi først var ventet om søndagen, så forstoder Boje Rasmussen var ikke hjemme.«

Det skal dog tilføjes, at han *kom* hjem, så hurtig Buicken kunne løbe.

I løbet af sommeren har vore drenge deltaget i et *skoleidrætsstævne i Sdr. Bjært*. Stævnet, hvortil der var mødt flere hundrede børn, fandt sted på Sdr. Bjært stadion i det skønneste sommervejr og forløb udmærket.

Der blev i år taget meget tidlig fat på *lejrporten*, idet 4 patruljer allerede 11. og 12. marts lå i week-end lejr i terrainet i øg omkring gran-skoven. Det sneede stærkt og blæste en del, da drengene efter kongefesten her hjemme drog ned for at kravle i teltene; men de ville ikke

Fra skoleidrætsstævnet i Sdr. Bjært.

Patruljerne stiller til lejrur. April 1950.

Fra påskelejren. 1950.

Røgen svider lidt i øjnene.

høre tale om at opgive turen på grund af vejret, og da de kom hjem hen ad aften den næste dag, var de alle enige om, at det havde været en storartet tur.

6. og 7. april lå fire patruljer i lejr i Neder Haastrup skov, og da var skoven allerede fuld af forårets charme, og drengene nød turen i fulde drag.

Vi har selv lavet mad. Ah! hvor det smager!

I Pinsen var et stort hold drenge på en flere dages tur til Båring Vig, medens der for de øvrige drenge var arrangeret en større terrainleg i skovene her omkring, og derefter gik der ikke lang tid, inden *de større drenge* marchtur til sommerlejren skulle finde sted. Den gik i år ad en gammel kendt rute, den, som vi holder allermost af: Kragelund—Stenderup—Hornelund—Lydum—Nr. Nebel—Lønne—Bjærgeborg.

Drengene ankom til Kragelund sidst på eftermiddagen søndag den 2. juli efter en rask march på 31 km, som dog ikke syntes at have trættet

Lærer Kvist fortæller for os ved Skøde bro.

Hvil ved Vorbasse krigshavn.

Så godt blev der sørget for os i Lydum.

dem nævneværdigt. Her mødte vi den sædvanlige hjertelige gæstfrihed og blev indkvarteret til aftensmad hos beboerne. Senere samledes vi i den ualmindelig smukke sommeraften med vore værter og mange andre om et mægtigt bål, og her underholdt drengene med sketches, sang, musik osv. Inden der sluttedes, sang Enoch Larsen, der med flere var kommet i bil fra Landerupgaard, nogle af sine smukke sange. Næste morgen var drengene igen i kvartererne til morgenmad, og efter en kort morgensang i plantagen sammen med værterne, gik turen videre imod vest. Lærer Kvist fulgte med os et lille stykke, og ved Skøde bro fortalte han for os om den for os danske sejrige rytterfægtning, der havde fundet sted her i 1864.

Hen ad aften nåede vi til Stenderup, hvor vi slog lejr ved Laust Jensens gård, Teglgård, hvor vi fik samme gæstfri modtagelse som i 1948. Om aftenen var Laust Jensens have oplyst med kulørte lamper, og den var fyldt med drenge, idet Laust Jensens havde inviteret alle FDFerne fra Stenderup til at være sammen med os. De to orkestre blev slået sammen til eet, og så blev der spillet, så det lød langt ud over egnen i den stille sommeraften. Vi underholdt derefter hverandre på forskellig måde, og til sidst bød Laust Jensens på rundstykker og varme pølser til hele flokken, som var på langt over 100. Jeg behøver vist ikke at sige, at der blev råbt et mægtigt hurra for gårdens gæstfri beboere.

Inden vi drog af sted den næste morgen, fik vi et frisk bad i åen, lige-

Der holdes hvil i Lydum.

som vi havde fået det efter ankomsten den foregående dag, og så gik turen videre over Ansager—Tistrup til Hornelund. Her slog vi teltene op på den gamle kendte og skattede lejrplads hos gårdejer Østergård, og vi mødte her den samme hjertelige gæstfrihed som altid. Næste morgen spændte Østergaard sin traktor for en stor vogn, hvori hele holdet tog plads, medens Peter Madsen blev bundet bagi, og så kørte han for os helt ud på den anden side af Kvong, ca. 12 km, så den dag fik drengene ingen streng marchtur. I Lydum, hvor vi holdt hvil ved kirken, beredte man os en hjertelig modtagelse, og vi blev trakteret med smørrebrød, varme pølser og mælk; byens rare damer fik travlt med forberedelserne, da de hørte, vi nærmede os. Vi sagde naturligvis tak for mad ved at råbe nogle kraftige hurraer. Forøvrigt hilste vi i Lydum på vor gamle ven, pensioneret stabssergent af artilleriet V. Lassen, der nu er 85 år, og også denne gamle brave soldat fik sit hurra.

Sidste nat på marchturen overnattede vi i Lønne, og det blev en meget fugtig nat, idet regnen strømmede ned hele natten, og flere af teltene kunne ikke rigtig holde tæt. Desværre blev regnen ved også næste formiddag, så vi måtte leje en rutebil til de sidste 15 km for ikke at få drengene gennemblødte til skindet. Drengene var imidlertid ikke rigtig tilfreds med den ordening og beboerne på klitten heller ikke; de havde jo glædet sig til, at vi skulle komme marcherende med fuld musik, nu opdagede de fleste os slet ikke, da vi fo'r forbi i rutebilen. Vi har derfor

lovet hverandre, at sådan vil vi aldrig bære os ad mere, om det så regner aldrig så galt.

Opholdet i sommerlejren var for begge hold begunstiget af det herligste vejr, så det blev nydt i fulde drag. Drengene var som sædvanlig indbudt til at besøge klithøerne, og den 22. juli var klittens folk vore

Der spises middag i plantagen.

gæster ved den årlige sommerlejrfeest. Ibse havde i år fundet på en helt ny form for underholdning af gæsterne: mellem klitterne lige syd for lejren var opstillet en række telte og boder, hvor man kunne underholde sig gratis efter behag med skydning med luftbøsse eller bue og pil, kegle-spil, pilekast, ringkast o. s. v., ligesom der var forskellige gættekonkurrencer. Mellem dem, der opnåede de bedste resultater i de forskellige prøver, blev der til sidst trukket lod om nogle — ganske små — gevinster.

Vi fik i år under opholdet i sommerlejren optaget en farvefilm, således at vi nu har to morsomme farvefilm om lejrlivet derude.

En dag blev drengene fra det store hold inviteret til Lydum til en sportsfest, og den invitation kunne vi jo sagtens modtage, idet vi blev både afhentet og bragt tilbage igen i biler. Vore drenge deltog i fodbold og idræt; men sejren i fodbold gik til Lydum.

Båden skal på land. 1950.

Vor store båd, John Travers Cornwell, har i flere år trængt til at blive repareret, i år lykkedes det endelig at få den på værft i Hvide Sande, og det viste sig, at hele lønningen og en del andet måtte helt fornyes; men det er jo også 28 år siden, vi tog den i brug. Da reparationen var færdig, sejlede Dahl Jensen og Christian Rauhe den ned til lejren, hvorefter de med blæselampe brændte det tykke lag af gammel maling helt af, inden den påny blev malet hvid. Nu er den som ny og står klar i bådehuset og venter på, at besætningen skal komme og tage den i besiddelse næste sommer. —

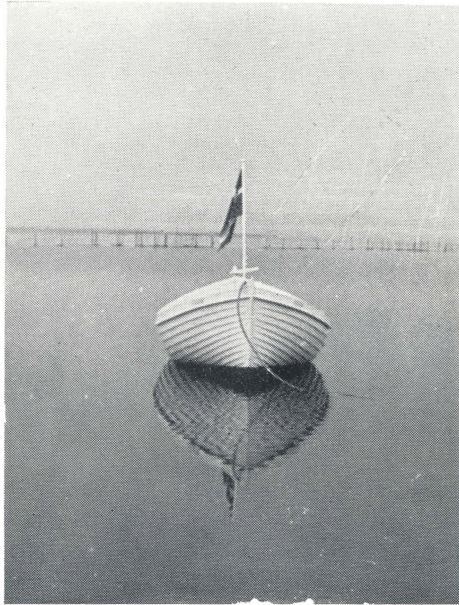
Bjærgeborg har iøvrigt i sommer huset tre hold, idet lejren, efter at de små drenge var rejst hjem, i 10 dage var lånt ud til optagelseshjemmet »Hvidborg« i København, hvis store drenge befandt sig udmærket derude. Ved deres afrejse fra lejren forærede Hvidborgdrene os en smuk tegning af lejren, formet som et kort, der kan rulles op, og herpå havde hver deltager skrevet sit navn under en afskedshilsen, og på samme tegning fandt vi følgende:

Vor store båd til reparation i Hvide Sande.

Båden er atter klar til at gå i søen.

John Travers Cornwell.

Ved Ringkøbing fjord.

Bjærgeborgsangen 1950.

Mel.: Succes by the Sea.

Søg rundt i Danmarks lande,
 søg ved den danske kyst.
 Led blot i syd, nord, øst og vest,
 Bjærgeborgen er dog bedst.
 Imellem fjord og havet
 på Holmslands hvide sand,
 der vi planter bo,
 der skal lejren gro
 i arbejde, leg og fest.

Kor: Syng så vores melodi,
 Ja, syng, til lejren er forbi,
 for vor chef ku' li'
 en »succes by the sea«.

I *efterårsferien* var et hold drenge påny på tur til Båring Vig, medens de øvrige bl. a. fik en biograftur til Kolding, hvor de så »Vesterhavs-drenge«.

Vi er nu atter nået op på et antal af 35 drengecykler, og der har derfor i sommerens løb været taget mange lange *cykleture* rundt i den smukke omegn, hvor der også er så mange historiske mindesteder at besøge; der har f. eks. været ture til Lillebæltsbroen, Hindsgavl, Middelfart, Kolding, Christiansfeld, Hvidbjerg, Randbøldal og Vejle. — —

Idrætten har været drevet ihærdigt hos os i sommer, og en mængde drenge har erhvervet idrætsmærker eller taget svømmeprøver.

Skoleidrætsmærket i bronze er erhvervet af følgende drenge:

Ole Jensen,	Keld Severinsen,
Ib Vejlgaard,	Ib Petersen,
James Kristiansen,	Lejf B. Lindgaard,
Lejf Hansen Petersen,	Bjarno Sørensen,
Valdemar Brandt,	Jan Damgaard Rughede,
John Sejer Petersen,	Robert Kent,
Preben Høegh	Bent Lehmann Andersen,
Jørgen Olsen,	Finn Erik Andersen og
Laurits Henningsen,	Helge Jensen.
Knud Foldager,	

Skoleidrætsmærket i sølv er erhvervet af følgende drenge:

Preben Gulddahl Clausen,	Bjarne Nielsen,
Kurt Ittermann,	Jørgen Roald Rasmussen,
Gunnar Petersen,	Bent Petersen,
Frits Tomicich,	Bent Jønsson,
Vagn Jørgensen,	Lindy Jensen

Bent Olsson,
Benny Sivebæk,

Ib Petersen og
Ove Jensen.

Skoleidrætsmærket i guld er erhvervet af følgende drenge:

Kurt Ittermann,	Ove Jensen,
Peben Gulddahl Clausen,	Bjarne Nielsen og
Gunnar Petersen,	Gustav Frandsen.
Frits Tomicich,	

Den danske skoles svømmeprov er bestået af følgende drenge:

Billy Jensen,	Edmund Jensen,
John Sejer Petersen,	Helge Jensen,
Leif Kissow Petersen,	Arne Leif Petersen,
Ole Jensen,	Robert Kent og
John Hansen,	Erik Rettmer.

Den danske skoles frisvømmerprov er bestået af følgende drenge:

James Kristiansen,	Jan Damgaard Rughede,
Lejf Hansen Petersen,	Erik Rettmer,
Svend Aage Jeppesen,	Lejf B. Lindgaard og
Jørgen Thorsen,	Anders P. Petersen.

Den danske skoles livredderprov er bestået af:

Ove Jensen.

En del af svømmeproverne har måttet tages i Lillebælt, da vandet ikke er dybt nok hverken i Geddedammen eller i Ringkøbing fjord til disse prøver, og i Vesterhavet er der i regelen for høj sø.

Idrætsmærkerne samt diplomerne for idræt og svømning blev uddelt ved en festlighed en aften i september måned. Desværre kunne lærer C. C. Hansen, som har været drengenes lærer og træner i idræt og svømning, ikke være til stede ved denne lejlighed, idet han var rejst herfra og for tiden opholdt sig med sin hustru på Bastøy skolehjem i Norge; men der blev sendt telegrafisk hilsen til ham. —

Mange *gæster* fra nær eller fjern har fundet til Landerupgaard også i 1950. Vi havde således i april besøg af 21 damer fra Sydslesvig, der i et par dage var gæster hos grænseforeningens medlemmer her i egnen. 30. juni havde vi besøg af *Socialdemokratisk forbund* fra Kolding (125 personer), og i juli kom borgmester Arent og frue, Fredericia, i spidsen for et selskab af nordmænd, svenskere og finner, der var Fredericia bys gæster.

I studieøjemed har hjemmet været besøgt af både nordmænd, hollændere og svejtser, og vi har også haft besøg af vore gamle venner pastor Chemnitz og frue fra Grønland, som selv har et lille børnehjem deroppe højt mod nord. —

Knud Lomborg på besøg i lejren efter hjemkomsten fra den lange rejse.

Der rejses meget i vor tid, og mange af vore gamle drenge får også rejsefeber, og så må de ud på langfart. Poul Rasmussen f. Andersen rejste sidste år gennem Tyskland, Holland, Belgien, Frankrig og helt over til Afrika og klarede sig fint alle vegne ved at tegne og male. Julen fejrede han i en Oase flere hundrede km inde i Sahara. Knud Lomborg nåede i sin sommerferie pr. tommelfinger helt ned til Middelhavskysten, og vejen tilbage lagde han over Svejts; han kunne fortælle noget, da han kom hjem, og gjorde det bl. a. i et par artikler i »Villabyernes Blad«.

Men den, der har slået alle rekorder, er dog *Enoch Larsen*, der den 28. oktober rejste til Amerika for at bringe den danske sang til vore landsmænd derovre. Et amerikansk blad fortæller om ham i en artikel med følgende overskrift:

*»En musikkens gesandt og et eksempel på mod.
Blind sanger fra Hamlets by besøger Amerika.«*

I artiklen fortælles derefter om, hvorledes Enoch Larsen kommer med et musikkens budskab til Amerika. Der fortælles om, hvordan han i sin ungdom blev blind, men, hvorledes han aldrig har villet lade sig kue deraf, tværtimod, og artiklens forfatter giver udtryk for sin beundring over, at han har mod til at give sig ud på en sådan færd. Han opfordrer derefter folk derovre til at gøre brug af hans tilbud om at synge for dem,

og sidst i artiklen skriver han følgende: »For et par dage siden kom et brev fra en præsteven, jeg har i New York, han skriver: Jeg har tilbragt formiddagen sammen med Enoch Larsen og fundet, at han ganske svarer til, hvad jeg i forvejen havde sluttet mig til af dine breve. Hans sunde kristentro gjorde et stærkt indtryk på mig. Han har noget at give os her, om folk vil give ham lejlighed til at synge. Jeg vil bede Gud give ham lykke på rejsen.« —

Enochs ankomst til Los Angeles 11. november 1950.

Enoch er nu i Californien, hvorfra vi har fået flere breve fra ham, der vidner om, at han fryder sig over turen og nyder tilværelsen derovre i fulde drag. Han fløj fra New York til Los Angeles, hør selv, hvad han i et brev fortæller om denne tur: »Flyveturen hertil over hele Amerika var en strålende oplevelse, som jeg aldrig vil glemme. I 12000 fods højde stod jeg en strålende solskinsmorgen og sang for 60 passagerer »Lysets engel går med glans gennem himmelporte«.

Vi andre glæder os med ham, og ønsker ham en lykkelig rejse med mange rige oplevelser.

*

Inden jeg slutter, skal du lige høre, at vor store 29 m høje flagmast blev malet helt oppe fra knappen og ned til jorden af Poul, da han kom hjem fra sin lange rejse. Raskt gjort!

Og nu har vi fået anskaffet et nyt flag, 7½ m langt. Det blev hejst første gang på Gerhards bryllupsdag den 4. juni, medens orkestret spil-

lede og alle drengene stod opstillet til parade. Så ønskede vi alt godt for Gerhard og hans brud og gav dem et kraftigt leve.

*

Nu går så året imod sin slutning, og selv om meget ser mørkt og truende ud, ser vi fremad imod det nye år i tro og tillid til ham, som hidtil har hjulpet os, og som vi ved vil gøre det også i året, der kommer.

De bedste ønsker om et godt og lykkeligt nytår for dig og dine.

Din ven *Boje*.

Kære gamle elever – så dukker der atter et nyt »ansigt« op i juleheftet. Først må jeg vel begynde med at præsentere min familie og mig selv. Jeg kom til Landerupgård november 1949 og blev straks »døbt« Basse, hvilket navn jeg lyder — jeg medbragte til gården min kone Ingrid — min datter Ingeborg, den gang to år, samt min dreng Johannes, som kun var 10 dage — sådan er altså familien, som I nu stifter bekendskab med.

Så gik altså vores første år på Landerupgaard — vel et af de bedste, vi endnu har oplevet — gik, er nu ikke sandt, nej det fløj bort fra os, så vi slet ikke forstår, hvor det er blevet af.

Oplevelser er der masser af, både morsomme og gode — hvilke skal jeg nu lade få plads her i heftet — jeg tror, jeg vælger at fortælle jer om et par ture, hvor jeg var alene med drengene — så er jeg da også sikker på, at ikke en anden sidder og skriver om det samme.

Altså til sagen, sort og hvid patrulje havde helt bestemt løfte om at komme på pinselejr — vi havde trænet helt fra marts, hvor vi var ude med teltet i drivende snestorm en hel nat, hvor drengene viste, at vejret skal i alle tilfælde ikke være en hindring for en lejr — og det var sandelig godt, at vi havde prøvet dårligt vejr i forvejen. Aldrig så snart var holdet med »Peter Madsen« på slæb kommet godt afsted, før vi var klar over, at der sikkert kom vand. Og det slog så helt til — det regnede — fra vi passerede Snoghøjvejen til tirsdag morgen, næsten ud i et træk, men som sagt, vi var forberedt på lidt af hvert og nåede da også havnen i Fredericia, hvor vi skulle med Strib-båden, som selvfølgelig først sejlede om en times tid. Nå, omsider kom vi da til Fyns land og begyndte at lede efter en lejrplads i nærheden af Båring Vig og fandt så efter en lang omvej langs strand gennem sand over marker og grøfter frem til gården »Lille Klintholm«, hvor jeg en gang for flere år tilbage havde hilst på ejeren. Vi væltede ind alle 20 og spurgte, om han havde en lejrplads, som vi kunne låne. Og han havde virkelig plads, og vi fik anvist det skønneste sted i læ og med udsigt over Båring Vig og Kattedgat. Vi var ikke længe om at få teltene rejst, hentet halm og så bare »ned og stå på ryggen«, og I kan tro, det regnede — det styrtede ned — bum, bum, bum.

Pinsemorgen, jo, der var lyse udsigter, men sandelig om ikke solen kl. 8

Klar til vinsturen. 1950.

I Lille Klintholms gård.

skinnede over havet, og vi kunne af hjertet synge »I al sin glans nu stråler solen«, og måske er det mærkeligt, men jeg tror, at vi alle følte trang til også at synge »Se, nu stiger solen«. Sjældent har jeg set så strålende en pinesol, men ak, kl. 8,15 styrtede regnen ned igen. Heldigvis var gårdejeren og hans 2 drenge (gl. FDF'er) så rare at komme med brænde til os, og vi var taknemlige, så fik vi da tændt bål og lavet mad, og jeg tror, det var godt, at vi havde fået et hold gamle lejrrotter med. Om eftermiddagen gik turen til skoven, hvor steder som borgen, det forladte hus, Sletten, Myggedalen o. s. v. hurtigt blev vor tumleplads, trods regn og blæst. Men hjemme i lejren havde der været »besøg«, som vi desværre på grund af det mægtige vandfald den følgende nat, aldrig fik klaret og hævnnet. Om aftenen forsøgte vi et lille lejrbrål, som desværre druknede, så vi »fortalte« bare i teltet en timestid, før vi slumrede ind til regnens dundren på teltvæggen. —

Mandag atter regn, men en herlig »tæveleg« i skoven, hvor jeg fik et virkeligt nederlag ved, at jeg — selve kong Abdulla — blev taget til fange og bastet og bundet til et træ i borgen, hvor jeg pludselig over mit hoved — helt i toppen af træet. — opdagede min næstkommanderende G. P. — Hvordan han kom derop, blev jeg aldrig rigtig klar over, der var nemlig kun een indgang til borgen, og denne var blokeret med tjørn o. s. v., alle andre veje var stejle, glatte klintsider — men trods alt var vort nederlag totalt. Senere på dagen var vi henne og se den 18 år gamle,

Hos gamle Ane Jespersen.

tamme stork — stedets store turistattraktion. Den vakte vild jubel hos drengene. Men allerede næste morgen, da vejret tilsyneladende blev bedre, måtte vi bryde op, og efter at vi havde set »Lille Klintholm« og fotograferet, satte vi kursen hjemad over broen; det gik kun småt, indtil vi blev modtaget af Boje i Sdr. Vilstrup, så løb vi resten af vejen hjem — med løfte om, at vi i efterårsferien ville tilbage.

Så gik sommeren med alle dens strålende og rige oplevelser, og efterårsferien nærmede sig med raske skridt, og vi fik sandelig lov til at tage afsted igen — men vi blev enige om, at vi hellere ville bo i hus denne gang, og så fik vi lov at låne Odense kommunes sommerlejr ved Båring Vig — altså på næsten samme sted, så vi kunne genopfriske minderne. Vi tog afsted onsdag middag på vandring, dog uden Peter Madsen, for denne gang var vi en hjælpeekspedition, fremmedlegionærer, der skulle til fortet »Sidi Bel Abbes« ved Tsadsøen i Sahara. Vi vandrede så gennem Frankrig og Spanien og kom så til »Gibraltar«, altså via Fredericia, hvor en destroyer ventede os, dog da vi nåede havnen, stod den for anden gang ud for næsen af os, og vi ventede så igen, men endelig kom vi ombord samt vores »gråmis«, der var med som lille killing til Vesterhavet, nu var den en ordentlig tamp, men Thorkild bar den trofast. Vi fik en ordentlig vippetur og blev så landsat i buldrende mørke. Vores panservogn (min cykel) blev sendt i forvejen efter nøglen, medens vi andre

sneg os frem ad de kendte veje, men vi for selvfølgelig vild — på vejen måtte vi flere gange søge ly for fjendtlige »panservogne«, og kom så endelig frem til et lille ensomt hus og måtte så spørge om vej. Det viste sig, at en gammel kone ved navn Ane boede i huset. Vi blev inviteret ind og budt på æbler, men vi måtte gå ind i hold, så lille var huset. Vi kom så

Gode venner.

på den rigtige vej og fandt så endelig »Lille Klintholm«, hvor vi, trods det, at vi ikke var anmeldt, blev modtaget med ægte fynsk gæstfrihed og tilbud om at bo i laden, men vi skulle bare hilse på vore gamle venner og fik dejlig kold mælk o. s. v. — så fulgte gårdejeren os på vej med en af drengene i hver hånd. Og efter en tur langs stranden i pibende blæst nåede vi fortet samtidig med panservognen. Vi erobrede fortet og slog os ned for natten i sovesalen. Næste dag blev der valgt officerer og kokke, vogtere o. s. v. Vi holdt nemlig vagt ude og inde hele døgnet rundt. Der blev sendt bud efter proviant, og snart brasede bøf og løg lystigt i køk-

kenet. Vi holdt eksercits. Orienteringspatruljerne blev sendt ud. En forsøgte efter aftale at desertere efter først at have overdænget os alle med skældud. Han blev selvfølgelig fanget igen og ført hjem i triumf; han havde gemt sig i et hult træ. Torsdag var det F. D. F.s fødselsdag, så vi havde fået fat i en kasse sodavand, og vi havde en hyggelig aften omkring kaminen, for vi var, med skam at melde, nødt til at have fyret alle steder, hvor det lod sig gøre. Natten var rolig under vort trofaste vagtmandskabs vågen. Næste dag var vi alle en tur ovre ved vor gamle borg, hvor vi genopfriskede vort »slagsmål« fra foråret, dog var vi så uheldige, at da det fjendtlige hold endelig nåede frem til borgen, var forsvarerne blevet træt af at vente og var gået hjem — ellers var det en god leg. Om aftenen holdt vi atter krigsråd og bestemte, at vi næste dag skulle kæmpe om fortet, og sikken en snigeøvelse vi fik ud af det. Dog havde vi først sørget for at få varmen ved at tage os en dukkert i Kattegat — dejligt men koldt — særlig dejligt, da det var overstået, og lønnen til de modige — en extra sodavand — blev udbetalt. Øvelsen forløb glat, vi sneg os langs hegn i grøfter under broer, alle 14 mand, for at nå ind til fortet, men det var slet ikke så let. Endelig lykkedes det dog et par stykker at komme ind på fortet, så vi atter havde husly — igen krigsråd, aftensang, og snart var kun vagtchefen Keld den eneste, der havde øjne.

Vi havde håbet, at søndagen ville bringe dårligt vejr, for så havde vi jo været nødt til at blive på fortet, men desværre nej, klar himmel, og altså kl. 10 rykkede vi bort fra lejren på vej hjem — med håb om næste år at vende tilbage.

Ja, det var lidt, som I sikkert alle kan nikke genkendende til, og dog håber jeg ikke at have trættet jer, og hermed sender vi jer alle de bedste ønsker om en glædelig jul og et velsignet nytår.

*Familien »Basse«,
»Huset«.*

Af en dagbog.

Min medfødte nysgerrighed vandt overhånd, jeg kigede i den lille bog, som jeg stod med i hånden. For et øjeblik siden havde jeg set den falde ud af lommen på en dreng. Det viste sig at være en dagbog. Jeg lod fingeren glide gennem bogen og standsede så.

Det var den 2. juli. Med store snørklede bogstaver stod der: »Uh, hvor har vi haft det rart i dag. Vi er på march.«

... det store bål er næsten udbrændt. I halvmørke bagude skimtes teltene i en stor halvcirkel, og rundt om bålet er drengene og det meste af Kragelund forsamlet. Så er det, at Enoch Larsen giver udtryk for vore tanker i sin smukke lille sang:

Har du set dig om i Danmark med et ungt og åbent sind,
som det ligger, nu i solskin, nu i regn og al slags vind,
har du set det skifter væsen li'så let som vind og vejr,
her er skovbeklædte kyster, her er klit og klippekær.

Har du skuet over havet i en brandstorm af nordvest,
 har du set, når lyngen blomstrer, det er farve, det er fest,
 har du vandret over heden, har du følt den dybe fred,
 der kan hvile over sindet, når ved aften sol går ned.

Har du set, når Danmark smykker sig med blomsterne i vår,
 fra violen, til de vilde rosers pragt på gærdet står?
 Har du stået på en bautahøj, hvor synet det var frit
 over Danmarks gyldne agre, har du følt, at det var dit?

Har du skænket dette skønne land din hele kærlighed,
 vil du aldrig mere undres over dem, der villig stred,
 når for det de ofred livet i en kamp med ånd og sværd,
 du vil elske dem og tænke: Det er mer end livet værd.

Har du hørt den sådan en stille sommeraften? Der blev sluttet af med:
 Fred hviler over land og by.

. . . så gled fingeren videre og standsede midt i juli. »Av, bare ikke
 politiet får det at vide,« jeg kunne ligefrem fornemme ængstelsen gen-
 nem skriften.

». . . jo ser I, Boje er jo hjemme efter sin bil. Skal vi ikke overfalde
 ham i aften, når han kommer?«

Almindelig jubel, og snart var alle drengene forvandlet til indianere,
 og hele sværmen blev lagt i baghold på begge sider af vejen, hvor et tykt
 reb var anbragt, så at bilen kunne standses.

Rutebilen fik lov til at passere. En ældre morlil bagi havde nær slugt
 sine forlorne tænder, da et skrækeligt overbemalet indianerfjæs plud-
 selig viste sig lige uden for ruden.

Overlærer Kildevæld med kone og børn samt svigermor allerbagest i
 bilen var på vej op langs klitten. Som ung havde Kildevæld været i ud-
 landet bl. a. i Amerika, og han sad nu og sammenlignede det lille frede-
 lige danske landskab, der rullede forbi udenfor, med det storslåede, vilde
 og endnu farlige Canada. Han fortalte om nervepirrende overfald af
 indianere og andet pak. Børnene fulgte stolte med i beretningen, og fru
 Kildevæld blev klar over, at hun havde valgt den rette mand, mens fru
 svigermor samlede stof til næste bridgeaften. På et spørgsmål fra dat-
 teren svarede hr. Kildevæld:

»Den slags sker skam ikke herhjemme, Tullemor, her er alt så frede-
 lig, men, men — men —? hvad i alv . . . ?«

Et reb havde pludselig strammet sig ud foran bilen. Kildevæld fik
 lige akkurat bremset op, da der brød en infernalsk hylen løs i halvmørket
 rundt om, og mer end to snese indianere væltede ind over bilen op på
 kofanger og køler, ja selv helt op på taget af den, mens grådige hænder
 famlede efter dørene og masser af pile var rettet mod de fem derinde.

Fru Væld greb skrigende sin gemal om halsen, mens svigermor uden
 en lyd gled om i bagsædet.

Og lige så hurtigt var synet borte igen.

Hr. Kildevæld gned sveden af panden og fik slipset halet på plads igen. Så startede han og kørte først forsigtigt, mens han ængstelig kikkede ud af hjørnevinduerne, og derefter forsvandt han i en støvsky om det nærmeste hjørne. Han var bemærkelsesværdig tavs på resten af turen.

Du skal ikke være bange for ham.

Et kvarter efter kom Y 4939 kørende ind i lejren, med hele banden anbragt hvor der var en ledig plads. Dens ejermand havde reddet sin skalp ved at betale en is pr. kriger og en wienerbasse til de gamle i lejren.

Atter glider fingeren videre og stopper lidt længere nede.

»Uh, Vesterhavet er rigtig væmmeligt.« Det var understreget med rødt blæk. — — At der var skum på, havde alle drengene set, da de stod opstillet helt nede ved ravrenden og fik de sidste instrukser, før de blev sendt i vandet.

»Ud og sig godmorgen, ingen går i land før.« Selv var han allerede

Badning i Vesterhavet.

helt ude bag brændingen, mens et par lærere spærrede af mod nord og syd.

Leif stod med tommelfingeren i munden og »Gule Ulv« under armen. Han var ikke den eneste. Dette her havde han ikke i sin vildeste fantasi forestillet sig så stort. Det var jo ligefrem livsfarligt at vove sig ud i. Han var helt misundelig på de andre drenge. De så bølge efter bølge komme, så dem krumme sig og føle dem med velbehag vælte ned over sig, slå benene væk under dem og trille dem som gummibolde langt op på den gnistrende hvide strandbred. Efter sådan en tur så Leif dem spænde musklerne og hujende og leende gå løs på den næste bølge. Leif fik ligefrem mod ved at se det, han måtte selv til det. Han lagde først »Gule Ulv« langt op på strandbredden og en stor sten ovenpå. Så strammede han sig op og tog faderlig Edmund ved hånden. Robert luskede bagefter. Det gik helt godt, de var allerede nået et godt stykke ud, og vandet trak sig flinkt tilbage. Nu var de næsten helt ude, de manglede bare at komme igennem brændingen.

»Det går jo meget let,« tænkte Leif, »da o, ve,« han holdt den ene hånd afværgende i vejret og holdt fast i Edmund med den anden, mens Robert åbnede munden til et nødråb, for en rigtig stor og ondsksfuld bølge havde løftet sig foran dem. Den voksede og voksede, krummede sig til sidst forover og væltede med hele sin vælde ned over dem.

Leif og Edmund stod på hovedet — så lå de ned — derefter balancerede de hver på en finger — stod så på hovedet igen — hvorefter de blev slæbt som efter en hest gennem sten og grus, hikkende og prustende efter vejr — fik fodfæste og greb til, men alt smuldrede bort foran, bagved og under dem. Så balancerede de igen, denne gang på næsen — så så de lidt lys — fik lidt luft, og oh jubel, følte bund under sig, og sad så side om side på strandbredden.

»A-ah,« Leif hostede saltvand op, da en ny nærgående bølge nærmede sig. Edmund slap skyndsomt og reddede sig ved at krybe indad, men sandet forsvandt under Leif, som måtte ud og gøre det hele om igen en gang til.

I mellemtiden var Robert blevet færdig derude. Han, der ellers ikke har det mindst begreb om gymnastik, slog på en gang 5 saltomortaler og 3—4 flikflak og sluttede så sit nummer ved at hoste saltvand op på »Gule Ulv«. Lidt efter kom Leif kravlende, småklynkende, men indædt rasende.

De havde fået nok for i dag. Ville han derude sige »godmorgen«, så kunne han komme herop . . . . De trak i deres tøj og gik hjem.

— — —

Der smuttede en række sider mellem fingrene på mig, og da jeg fik hold på dem, var jeg ved en dag sidst i oktober.

»Hotel Fakkegrav,« stod der.

. . . . det var en rigtig efterårsdag med høj, klar himmel, og hvor naturen rigtig havde ødslet med sit væld af farver, at de to store rutebiler, lastet til bristepunktet, bevægede sig ud og ind på de smalle sogneveje. — Et lækkert kaffebord stod ved enden af vejen i Fakkegravs store

spisesal, og bagefter var vi på tur i en uforglemmelig skøn egn. Alt dette har vi kun at sige t. . .

Leif snuppede lommebogen fra mig, så med dette vil jeg slutte med de bedste ønsker om en god og glædelig jul og et godt nytår.

Ibse.

Fra besøget på Fakkegrav badehotel. 1950.

Om en af vore gamle drenge, Sofus Mortensen, der sejler som skibskok, fandtes for kort tid siden følgende notits i »Vejle Amts Folkeblad« og flere blade:

Endnu en Carnegie-Helt fra Vejle.

Blandt de helte, som Carnegiefondet har uddelt belønninger til i denne omgang, er også vejlenseren kok Sofus Ferdinand Mortensen.

I Nakskov havn reddede Sofus Mortensen sidste år en niårig dreng fra at blive suget ned af en skibsskrue. Uden at betænke sig sprang han på hovedet fra skibets agterende. Straks han kom ned i det snavsede vand, kunne han ikke finde drengen, men efter et øjeblik søgen fik han fat i ham — drengen var da kun tre meter fra skruen.

Det er tredje gang, Sofus Mortensen har reddet et menneske fra druknedøden. Tidligere har han bjerget forulykkede i Aarhus og Københavns havne. For sin dåd har han nu modtaget 200 kr. fra Carnegiefondet.

Til lykke, Sofus!

Fra indkørselen til Landerupgaard.

En tur til Skotland.

Det begyndte med, at kredsføreren for Kolding FDF, hr. Scheel-Vandel, ringede til forstander Boje Rasmussen og spurgte, om han ikke havde en dreng, der kunne spille kornet, for Kolding FDFs orkester skulle på en Skotlandstur og manglede en kornetblæser. Jo, det havde han da, og så var jeg ude at blive prøvet og fik lov til at komme med på turen. Turen var bestemt til den 29. juni og skulle vare i 14 dage. Jeg fik ordentlig travlt med at lære engelsk nede hos Skipper; vi sad og terpede, til sveden dryppede af os.

Hver anden aften i 14 dage var jeg i Kolding for at spille sammen med mine kammerater. Den sidste søndag før afrejsen var vi inde at spille for kong Frederik; han sagde blandt andet til os: »Stem Althornene, før I drager til Skotland.«

Endelig nærmede afrejsens dag sig; jeg fik pakket og fik alt ordnet. Boje og et par af drengene kørte mig ind på Kolding banegård, hvor vi stillede op. Alle drengenes forældre var inde og sige farvel og ønske os god tur. Så lød fløjten, og toget kørte mod Esbjerg. Da vi nåede Esbjerg, stillede vi op foran banegården og marcherede derefter ned til havnen, hvor »Kronprins Frederik« lå og ventede på os. Vi kom igennem tolden

og gik ombord i skibet, hvor vi blev vist ned i 3. klasses lukaf'er. Om aftenen stod vi oppe på dækket og så solen gå ned, det var et pragtfuldt syn, som jeg aldrig glemmer. Derefter spillede vi oppe på dækket for alle passagererne, der var begejstret for hornmusik; efter musikken gik vi rundt nede på skibet og så de mange biler og motorcykler. Man kunne

Før afrejsen til Skotland.

købe næsten alt ombord på skibet, så vi nød den fine chokolade og de fine cigaretter. Vi havde en »dejlignat med at brække os og hikke, og det blev ved til langt ud på formiddagen. Om morgenen passerede vi »Kronprinsesse Ingrid« og mange andre skibe. Ved 12-tiden var den engelske kyst i sigte; vi kom forbi mange krigsskibe og både. Præcis kl. 3 gik vi ind i Harwichs havn; vi spillede den engelske nationalsang »God save the King«. Så satte vi foden på engelsk grund. De første, vi nu hilste på, var to medlemmer af Boy's brigade fra Glasgow, der

skulle føre os til Glasgow, hvor vi skulle være i 7 dage. De engelske toldere var ikke så skrappe som de danske. Toget til London holdt ude på perronen, vi steg ind og kørte mod London. I toget fik vi sodavand, og så kunne vi forresten købe det, vi ville, i toget.

Landskabet, vi kørte igennem, var ikke ret meget forskelligt fra det

Englandsrejsen begynder.

danske; det eneste, vi ikke så, var de store bøge, ellers var det andet som her. Så buldrede vi ind i en stor tunnel og holdt derefter på Liverpool street st. Der var et myldreliv, hundreder af taxier holdt udenfor og ventede på tur. Der var meget beskidt derovre — husene var forfaldne og meget sodede. Vi kørte med undergrundsbanen hen til et stort hotel og spiste så der, hvorefter vi gik ud og så London. Det var som at gå i en bikube på gaden — alle havde så travlt. Vi skulle ikke blive i London, vi skulle videre samme dag, vi kom ned til toget, selv om vi havde vores store kufferter med at slæbe på — det skulle gå hurtigt, når

vi skulle ned i undergrunden, der var rullende trapper ned og op, så det gik let. Vi skulle med nattoget til Glasgow, hvor vi skulle være om morgenen. Ind kom kufferter og pakker — godt var det, vi havde de to førere fra Glasgow med til at vise os rundt, ellers var vi aldrig kommet derop. Der sad nogle skotske soldater i toget, dem snakkede vi med, de kunne ikke tale dansk — vi pludrede løs med dem, og de lo, så de nær havde fået krampe. Om natten lå vi i bagagekøjerne, d. v. s. der var kun to, og jeg var den heldige og fik fat i en af dem. Hen på formiddagen fik vi sandwich, de smagte ikke særlig godt, syntes vi. Nu rullede vi ind på Glasgow Central station. Hele Boys Brigade fra Glasgow var stillet op med deres sækkepibeorkester. Hvor vi gik på gaden, stod folk og så efter os med åben mund. Vi forsøgte at slå skotterne ud af takt, men det blev lige omvendt — vi nåede hen til Boys Brigades hovedkvarter, det var en stor sal med bænke og talerstol. Vi fik en hjertelig velkomst på engelsk, men den blev da oversat bagefter. Vi skulle indkvarteres her i 7 dage hos skotske værter. Jeg fik en kammerat med, som hed Roald, og blev indkvarteret hos en mr. Riddel — vældig flinke folk. Da vi havde været derovre, sagde vi bagefter: »Vi likviderer alle skottheistorier.« Hver dag var vi ude i omegnen. En af de første dage var vi ved Loch Lomond, et af de skønneste steder i Skotland; bagefter fik vi te og is — alle udgifter betalte Boys Brigade. På turene stod vi ud mange steder og så forskellige ting — gamle borge, ruiner, broer og lignende. En af dagene var vi ude at hilse på den danske konsul i Glasgow — vi fik kaffe på rådhuset, en pragtfuld bygning med høje sale, store søjler og høje hvælvinger. På muren udvendig var der store løver indhugget i selve muren; på pladsen udenfor var der en stor sværm duer, man kunne købe lidt korn, når man så satte det på hånden, kom duerne hen og spiste det. Om aftenen sad vi hjemme og snakkede så godt, som vi kunne, på engelsk; hvis vi ikke kunne sige et eller andet, slog vi op i engelsk-dansk ordbogen — det hjalp os lidt. En dag fik vi lov til at vælge, hvad vi ville have til middag; vi sagde straks i munden på hinanden: »dansk bøf«; det var det værste, vi kunne forlange, det kunne skotterne ikke få ned. Så blev vi nødt til at vælge middagen om. Hver morgen var vi nede i svømmehallen; det var dejligt at boltre sig i det blå vand.

Vore indkvarteringsværter havde en søn og en datter; de var altid parate til at vise os rundt — skulle vi med sporvogn eller etagebusser, fik vi aldrig lov til at betale; tog vi pungen op, tog de den altid fra os og stak den i lommen på os. En af de bedste dage, vi havde, var den dag, vi var ude på Prestwick flyveplads. Vi var inde og se de store hangarer og haller. Vi så motorerne på prøve. Bagefter kørte vi ud på startbanen. Da vi var færdige med at se flyvepladsen, blev vi inviteret på te — hele selskabet. I pavsen før vi skulle hjem, var vi inde at se S. A. S.'s kontor. På vejen hjem kørte vi ned ad en bakke på et skilt stod der: »Den elektriske bakke«. Vi holdt på bakken; det viste sig så, at bilen kørte op ad bakken med motoren slået fra. Vi prøvede at løbe ned ad bakken — det gik sejt, men op ad bakken gik det som lyn

Preben i skottedragt sammen med en skotsk kammerat.

og torden. Ja, når jeg nu skriver dette, er der vel ingen, der tror det, men prøv selv — tag derover og se.

På vejen hjem var vi ude at bade i Atlanterhavet. Vores førere var vældig flinke, de var altid parat til at hjælpe en.

Den næstsidste dag var vi i Edinburgh. Vi var i zoologisk have, derefter i Edinburgh's smukke svømmehal, den var pragtfuld. Musik skal der til, det var der også — store højttalere. Lige ved siden af var der et stort tivoli, hvor vi var inde allesammen, der var alle slags forlystelser, bag efter vankede der te. I busser var vi snart i Glasgow igen.

Sidste aften var meget festlig. Vi spillede, og skotterne spillede komedie og musicerede for os.

Næste dag blev der taget afsked med vore indkvarteringsværter; der blev spillet og sunget, inden vi kørte. De førere, der hentede os, fulgte os på vej igen. Samme aften nåede vi London, hvor vi skulle være i tre dage før hjemrejsen. Vi blev inviteret til at sove hos Boys Brigade i New Barnet. Næste dag fik vi frit valg mellem to steder at se i London, nemlig et stort vokskabinet med figurer af Hitler, Truman og alle stormænd i verden og så en instrumentfabrik. Alle musikanterne valgte eenstemmigt fabrikken. Det var en interessant oplevelse at se instrumenter blive lavet.

Vi hørte fra dem, der valgte vokskabinettet, at da de kom indenfor,

stod der en portner, som de hilste på — de fik senere at vide, at det var en voksfigur. Inde i London så vi Big ben, og vi var inde i parlamentet, hvor så mangan en vigtig lov er vedtaget, der har haft betydning for hele verden.

Fra bøger kender vi Scotland yard, deres hovedkvarter var vi henne at se.

Boby var så flink ved os, hver gang vi skulle over en gade med stærk trafik, så gik han ud på gaden og standsede al færdsel, og så kunne vi gå over.

En dag var vi inde på et af Londons fine hoteller, vi sad og drak te til musik; da værten hørte, vi var danske, sagde han til musikken om at spille den danske nationalsang, og det gjorde de, mens vi stod ret.

Alle steder hvor vi kom hen, og de så vi var danske, var de så venlige. I London skete det ikke så sjældent, vi traf nogle danskere, det var dejligt at møde landsmænd igen.

Så tog vi afsked med London og kørte direkte til Harwich. Vi spillede igen den engelske nationalsang, da vi sejlede ud. En hel flok måger fulgte med et godt stykke ud i Nordsøen. Om aftenen havde vi koncert ombord. Denne gang blev jeg heldigvis ikke søsyg. De første, der hilste på os, da vi nærmede os Danmark, var en flok hvide måger, og snart så vi de danske klitter rejse sig i det fjerne — og så var vi ved kajen i Esbjerg havn. Den første der hilste på mig var en gammel Landerupgaarddreng. Jeg stod oppe ved rælingen, pludselig var der en der råbte: »Hej!« Jeg vendte mig om, og Erik Østergaard står dernede. Snart efter sagde jeg farvel til hr. Schell-Vandel og alle de øvrige førere og kammerater og sagde mange tak for turen, hvorefter jeg tog ud til sommerlejren, det var nu den 12. juli. Jeg blev godt modtaget derude af dem alle.

Herefter fulgte 12 dejlige dage.

Preben Guldahl Clausen (15 år).

